

Arrest

nr. 156 471 van 16 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch Tigrinya te zijn en christen-orthodox. U bent geboren en getogen te X, en u liep school van graad 1 tot en met 5 in een school te Endadashim, en graad 6 tot en met 8 in een school te Menukuseito. Daar uw moeder ziek was, diende u op te houden met schoollopen nadat u de achtste graad beëindigde, omdat er anders niemand was om voor uw moeder te zorgen. Nadat uw moeder genezen was, kon u zich niet meer in schrijven in school. U werd door het kantoor van de lokale administratie in uw dorp, opgeroepen om naar het militaire trainingskamp te Wia te gaan, hetgeen u niet wou. U besloot daarop per bus naar Asmara te reizen, om er zich te verschuilen. Aangekomen te Asmara, vond u dezelfde dag werk bij een familie die in de wijk Tiravolo

woonde. U diende er voor de kinderen te zorgen, te koken en kledij te wassen. Daar u schrik had om gearresteerd te worden, durfde u het huis niet uit te gaan. In januari 2010 reisde u per bus terug naar Senafe, en keerde u te voet terug naar uw dorp, omdat u er bij het kantoor van de lokale administratie een nationale identiteitskaart wenste aan te vragen. U verkreeg de nodige documenten van het kantoor van de lokale administratie, waarmee u naar een kantoor te Senafe diende te gaan. Nadien werd u naar een kantoor in de stad Adi Keyh doorverwezen, waar u uw identiteitskaart kon ophalen. Nadien keerde u naar Asmara terug waar u verder werkte bij de familie waar u inwoonde. In september 2010 keerde u opnieuw naar uw dorp Adi Embarek terug, daar u graag uw familie wou bezoeken en het feest 'Awde Amet' vierten. U was initieel van plan om nadien opnieuw naar Asmara terug te keren, maar na uw aankomst te Adi Embarek, ontving u een brief vanwege het kantoor van de lokale administratie, waarin u opnieuw opgeroepen werd uw militaire training te Wia aan te vatten. U besloot daarop meteen om te vertrekken. U wandelde richting de Ethiopische grens die nabij uw dorp was, en u stak deze over. U kwam aan te Zalambessa, en werd van daar overgebracht naar het ontvangstcentrum voor vluchtelingen, te Enda Abaguna. Nadien werd u ondergebracht in het vluchtelingenkamp Mai Ainy. In februari van het jaar 2011 huwde u er met uw huidige echtgenoot, Amanuel Berhane. In maart 2012 verliet u het vluchtelingenkamp, en reisde u met de hulp van een smokkelaar naar Soedan. U werd er ontvoerd door personen van de etnie Rashaida, en u werd gedurende 4 maanden vastgehouden in de Sinai-woestijn te Egypte, totdat u \$30 000 had betaald voor uw vrijlating. U wou uw reis naar Israel verder zetten, maar werd dan gearresteerd door de Egyptische autoriteiten. U zat gedurende zes maanden in de gevangenis in Egypte, tot u de kans kreeg om naar Ethiopië terug te keren. U verklaarde aan de Ethiopische ambassade dat u verbleven had in het vluchtelingenkamp te Ethiopië, en er werd u een document gegeven waarmee u per vliegtuig naar Addis Abeba reisde. U ging daarop naar het vluchtelingenkamp Adi Harish, waar u ongeveer een jaar en drie maanden bleef. In maart 2014 verliet u, opnieuw met de hulp van een smokkelaar, Ethiopië en ging u naar Soedan. Daar werd u gearresteerd te Khartoem, en opgesloten in de stad Omdurman gedurende drie maanden. Nadien werd u overgebracht naar het vluchtelingenkamp Shagarab. Met de hulp van een smokkelaar wist u dit kamp opnieuw te verlaten, en reisde u, via Khartoem, naar Libië. Nadien stak u, in juli 2014, per boot de Middellandse zee over. Nadat u te Italië aankwam, zette u uw reis verder, en u kwam te België aan op 22 juli 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, niet aannemelijk bevonden worden, en u hieromtrent meerdere ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

U verklaarde dat u tot het jaar 2008 te Adi Embarek woonde en schoolliep, en u naar Asmara verhuisde, daar u niet langer schoolliep, geconvoceerd werd om naar het militaire kamp 'Wia' te gaan, en vreesde te worden opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaarde dat u te Asmara werk vond bij een familie bij wie u inwoonde, in de wijk Tiravolo. U verklaarde dat u voor de 3 kinderen moest zorgen van een familie die een kledijwinkel heeft, maar gevraagd waar in Asmara die winkel was, antwoordde u het **niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd welke leeftijd de kinderen hadden, voor wie u diende te zorgen, antwoordde u het **niet te weten**. Gevraagd of deze kinderen school liepen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat het meisje in graad zes schoolliep, en de jongens in respectievelijk graad 4 en 5 (zie gehoorverslag CVGVS, p. 6). Gevraagd naar welke school de kinderen gingen, verklaarde u dat ze allen naar de school 'Keyh Bahri' gingen, hoewel u **niet weet** waar deze school zich zou bevinden in Asmara. **Het dient echter vastgesteld, zo blijkt ook uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, dat de school 'Keyh Bahri' te Asmara, een secundaire school betreft, en enkel graden 9 t.e.m. 12 het secundair niveau omvatten. Dat de kinderen voor wie u moest zorgen, van wie de twee jongens in graden 4 en 5 (de lagere school) zaten, en het meisje in graad 6 (het eerste jaar van 'junior' ofte 'middle' school), allen schoolliepen in dezelfde, secundaire school, is dan ook niet geloofwaardig. Deze vaststelling doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde verklaringen in het kader van uw asielrelaas**

Gevraagd naar de familienaam van de personen bij wie u werkte te Asmara gedurende een tweetal jaren, diende u **opnieuw het antwoord schuldig te blijven** (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd hoelang na uw aankomst te Asmara, u het werk bij die familie aanvatte, verklaarde u dezelfde dag, als de dag waarop u aankwam te Asmara, reeds begonnen te zijn met dat werk (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd wat uw plan was voordat u te Asmara aankwam, gezien u niet kon voorspellen vanaf de eerste dag reeds werk te hebben, antwoordde u dat u niet wist wat er u te wachten stond. Gevraagd waar in Asmara de wijk 'Tiravolo' gelegen is, vraagt u zich af hoe u dat zou moeten uitleggen (zie

gehoorverslag CGVS, p. 7). U uitgelegd dat u verklaarde dat u er zelf twee jaar woonde, en gevraagd of u gewoon in uw eigen woorden kunt uitleggen waar in Asmara deze wijk ergens is, antwoordde u dat u **nooit buitenshuis ging, en het dan ook niet weet zijn**. U gewezen op de vaststelling dat u enerzijds wel zelf, alleen, de bus vanuit Senafe helemaal naar Asmara kon nemen, en daar dezelfde dag reeds werk wist te vinden, en u dan toch ook wel zou moeten weten uit te leggen waar in Asmara u woonde [van 2008 tot 2010], antwoordde u enkel dat u met de bus ging, en u **niet wist** waar het was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde dat u, bij aankomst te Asmara, naar de kerk 'Enda Mariam' ging waar u de man ontmoette die u het werk bij de familie te Asmara bezorgde. Gevraagd in welke straat te Asmara de kerk 'Enda Mariam' zich bevindt, antwoordde u het evenwel **niet te weten**. U verklaarde dat u vanaf het busstation waar u te Asmara was aangekomen, per bus naar deze kerk ging, maar welke bussen deze richting uitrijden, **weet u niet**. Gevraagd hoe de man – 'handelaar' in uw woorden – heette die u het werk bij de familie te Asmara bezorgde, antwoordde u opnieuw **het niet te weten**. Gevraagd welke wijken er rond de wijk Tiravolo [waar u zo'n twee jaren gewoond zou hebben], te Asmara, gelegen zijn, antwoordde u enkel dat de kerk 'endayesus' daar is, hetgeen geen antwoord biedt op de u gestelde vraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of er nog andere gebouwen in de omgeving waren, antwoordde u verder **niks te kennen**. Gevraagd of u dan nooit buiten ging gedurende de twee jaren dat u te Asmara verbleef, antwoordde u **dat u niet buiten ging, en verklaarde u verder dat u binnen bleef uit schrik te worden opgepakt**. Gevraagd of u iets weet te vertellen over de wijk te Asmara waar u gewoond zou hebben – zoals vb. de straatnamen, en de gebouwen die er allemaal zijn – antwoordde u verder **niks te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd in welke straat u er woonde, antwoordde u het **niet te weten**. Gevraagd hoe het kan dat u zelfs dat niet weet, verklaarde u dat er al veel tijd verstreken is. **Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk bevonden worden. Immers, gegeven uw verklaringen gedurende een tweetal jaren te Asmara, bij de familie waar u werkte, te hebben gewoond, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u toch iets over uw woonplaats daar zou weten te vertellen, op zijn minst zou weten in welke straat u er woonde, en waar in Asmara de wijk ongeveer was, waar u twee jaren gewoond zou hebben.** Dat u dit alles niet zou weten, omdat u uit schrik te worden gearresteerd, niet buiten durfde te komen, overtuigt evenmin. Immers, u verklaarde verder dat u in het jaar 2010 per bus naar Senafe terugkeerde, en nadien te voet naar uw dorp, omdat u uw familie wou zien, en om een nationale identiteitskaart te gaan aanvragen bij het kantoor van de lokale administratie van uw dorp Adi Embarek (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). **Gevraagd wanneer in het jaar 2010 u toen voor het eerst Asmara verliet, antwoordde u in de negende maand** (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Ter bevestiging gevraagd welke maand dat dan is, antwoordde u 'Meskerem' [hetgeen overeenstemt met de maand september]. Gevraagd **wanneer u dan naar Asmara terugkeerde, verklaarde u dezelfde maand te zijn teruggekeerd**.

Gevraagd waarom u dat deed – een identiteitskaart gaan aanvragen, om nadien naar Asmara terug te keren – **verklaarde u, uw vorige verklaringen wijzigend – dat uw identiteitskaart gemaakt werd in de eerste maand van het jaar, en u naar Asmara terugkeerde in de negende maand.** Ter bevestiging gevraagd in welke maand van het jaar 2010 u Asmara de eerste keer verliet, antwoordde u in de maand 'Tiri' [hetgeen overeenstemt met de maand januari]. Ter bevestiging gevraagd of u dan pas naar Asmara terugkeerde in de maand Meskerem, antwoordde u bevestigend. Later tijdens het gehoor op het CGVS wijzigde u opnieuw deze verklaringen, door te stellen dat u uw identiteitskaart liet aanmaken in de eerste maand van 2010 en u diezelfde maand reeds naar Asmara terugkeerde, waar u bleef tot de negende maand, ofte september, toen u opnieuw Asmara verliet. Het dient vastgesteld dat uw manifest tegenstrijdige en wijzigende verklaringen betreffende de maanden waarin u uw identiteitskaart liet maken en nadien naar Asmara terugkeerde, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van deze door u geopperde feiten. Gevraagd waarom u dat deed – van Asmara naar uw dorp terugkeren om er een identiteitskaart aan te vragen, om daarna opnieuw naar Asmara terug te keren – antwoordde u dat u een identiteitskaart moest hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd waarom dat nodig was, antwoordde u ontwijkend en uiterst vaag, 'dat uw identiteit moest bevestigd worden'. Opnieuw gevraagd waarom u die identiteitskaart ging aanvragen, en u herinnerd aan uw verklaringen dat u eerst gedurende een tweetal jaren niet eens een voet buitenshuis durfde te zetten, maar dan wel uit eigen beweging naar uw dorp terugkeerde om er een identiteitskaart te gaan aanvragen, antwoordde u dat iedereen een identiteitskaart moet hebben op de leeftijd van 18 jaar en u er ook een wilde. U geconfronteerd met de vaststelling **dat uw manier van handelen – zoals u deze voorstelt – geenszins coherent te noemen is, gezien uit uw verklaringen naar voren komt dat u enerzijds zodanig bang was dat u gedurende twee jaren geen voet buiten durfde te zetten in Asmara, en u dan anderzijds wel, uit eigen beweging, alleen terug naar het zuiden van het land reisde om zich uit eigen beweging tot uw autoriteiten te wenden, om een identiteitskaart aan te vragen,** antwoordde u – het tegenstrijdige karakter van uw handelen, waarmee u werd geconfronteerd, negerend, dat het geen probleem is om een identiteitskaart te laten aanmaken, maar ze je wel

meenemen als ze je zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U gevraagd of het niet de lokale administratie was die u, voor uw vertrek naar Asmara in 2008, had geconvoceerd met de mededeling dat u naar het trainingskamp Wia moest gaan [de reden waarom u initieel naar Asmara zou zijn gegaan], antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u dan naar diezelfde lokale administratie om er een identiteitskaart aan te vragen, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of dat dan geen probleem was, antwoordde u dat er geen probleem was. U opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat de door u voorgestelde manier van handelen – waarbij u enerzijds gedurende twee jaar geen voet buitenshuis durfde te zetten uit schrik te worden gearresteerd, en u zich anderzijds wel zelf wendde tot de lokale autoriteiten, die u in 2008 had ontvlucht, om er een identiteitsdocument te gaan vragen, antwoordde u enkel dat u niet werd opgepakt wanneer u er ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U opnieuw gewezen op **het enorme risico dat u nam, en op het feit dat dit geenszins rijmt met uw verklaring gedurende twee jaren geen voet buiten te hebben durven zetten**, antwoordde u ontwijkend dat u verplicht was om vanaf de leeftijd van 18 een identiteitskaart te hebben – hetgeen geenszins relevant is, gezien het u ook werd verplicht om naar het trainingskamp Wia te gaan, en u net daarom onderdook te Asmara. Gevraagd of u, nadat u uw identiteitskaart ging halen, opnieuw bij dezelfde familie te Asmara werkte, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u dan nog steeds niet buitenkwam, antwoordde u dat u toen ook niet buiten kwam. Gevraagd waarom niet, verwees u opnieuw naar de razzia's die u vreesde. Gevraagd waar u uw identiteitskaart aanvraagde, legde u uit dat u uw identiteitskaart eerst aanvraagde in het kantoor van de lokale administratie, u daarna naar Senafe moest gaan waar u een document gegeven werd, waarmee u naar de stad Adi Keyh diende te gaan, om er uw identiteitskaart op te halen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 15). U weet evenwel niet waar in de stad Adi Keyh u uw identiteitskaart ging ophalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Verder verklaarde u dat, wanneer u Asmara een tweede keer verliet in de maand september van het jaar 2010, u toen enkel naar uw dorp ging om er samen met uw familie de feestdag 'Awde Amet' te vieren, en u pas besloot het land te verlaten nadat u te Adi Embarek een tweede oproepingsbrief ontving. **Het dient vastgesteld dat deze verklaringen – waarbij u zich uit eigen bewegingen aanbood bij uw autoriteiten in uw dorp, de stad Senafe, alsook in de stad Adi Keyh – verder ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperd verblijf in Asmara. Immers, u weet niets over de plek in Asmara, waar u een tweetal jaren gewoond zou hebben, daar u er zogenaamd niet buiten durfde te komen, hoewel u er klaarblijkelijk geen erg in zag om Asmara te verlaten, om zich zelf naar uw autoriteiten te wenden – zowel in uw eigen dorp, in de stad Senafe, als in de stad Adi Keyh. Dit is niet aannemelijk en geenszins geloofwaardig. Dat u, nadat u terugkeerde naar Asmara, nog steeds niet buitenshuis durfde te gaan, maar u dan wel weer in de maand september besloot op familiebezoek te gaan in uw dorp, bevestigt enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. Uw verklaringen weten dan ook niet te overtuigen.**

Gevraagd welke publieke feestdagen te Eritrea u kent, antwoordde u 'Festival' (vertaling van het Tigrinya-woord 'Expo'), Bevrijdingsdag, martelarendag en 'Fenkil' (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd wat de feestdag 'festival' is, antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of die feestdag dan 'festival' heet, antwoordde u bevestigend. Gevraagd wanneer deze feestdag valt, antwoordde u in de maand Hamle [hetgeen overeenstemt met de maand juli]. U verklaarde dat het een landelijke feestdag is, maar vooral in Asmara wordt gevierd. Gevraagd waar in Asmara deze feestdag wordt gevierd, antwoordde u **het niet te weten**. Gevraagd hoe u deze feestdag kent, gezien u niet weet wat er op die gevierd wordt, noch waar het gevierd wordt, antwoordde u dat iedereen dat feest kent, de mensen erover spreken, maar **u er verder niks van weet. Het dient evenwel vastgesteld dat er helemaal geen publieke feestdag bestaat in Eritrea met de naam 'Festival' ofte 'Expo', in de taal Tigrinya. U doelt hoogstwaarschijnlijk op het 'Festival Ertra', dat eind juli – begin augustus plaatsvindt in de expo-hallen te Asmara – hetgeen evenwel geen publieke feestdag betreft. Dat u enkel de naam 'expo' weet te noemen, maar u voorts zelf niet blijkt te weten waarover dat zou gaan, wijst op (selectief) ingestudeerde kennis, en overtuigt niet.** Gevraagd naar de door u genoemde feestdag 'Fenkil', en gevraagd wat dat is, antwoordde u **er niets van te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd wanneer die feestdag is, antwoordde u opnieuw **het niet te weten** – wederom blijkt gevend van selectief en oppervlakkig ingestudeerde kennis. Gevraagd wanneer de martelarendag wordt gevierd in Eritrea, antwoordde u op 20 ginbot [hetgeen overeenstemt met de maand mei] (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd wat er dan precies wordt gevierd, op 20 ginbot – martelarendag - antwoordde u weinig verhelderend 'martelarendag'. Gevraagd of de martelarendag dan maar 4 dagen voorafgaand aan het bevrijdingsfeest wordt gevierd, **wijzigde u plots uw verklaringen**, en verklaarde u dat martelarendag wordt gevierd op 20 sene [hetgeen overeenstemt met de maand juni] (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

U verklaarde in het dorp Enda Dashim school gelopen te hebben tot en met graad 5, en nadien te Menekuseito tot en met graad 8. Gevraagd of graden 6 tot 8 nog steeds behoren tot het niveau lager onderwijs, dan wel of dat reeds een ander schoolniveau betreft, antwoordde u **het niet te weten**.

Gevraagd of u dan zelf niet weet of u de lagere school al dan niet beëindigde, antwoordde u dat u problemen heeft om zich zaken te herinneren, door uw ervaringen in Egypte. **Gevraagd of u weet hoe het schoolniveau wordt genoemd, bevattende graden 9, 10 en 11**, verklaarde u dat eveneens vergeten te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). **Het dient echter vastgesteld dat het geenszins aannemelijk is dat u dergelijke basiszaken – betreffende uw eigen leven te Eritrea, niet zou weten. Uw verschoning, namelijk dat u veel vergat door al wat u meemaakte, verklaart nog niet waarom u dergelijke basiskennis ‘vergeten’ zou zijn, en al helemaal niet waarom u dan wel nog zou weten wie de directeur van uw school was, uw leraar Engels en uw leraar wiskunde was, en de voornaam van de administrator van uw dorp** (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 24). U verklaarde te weten dat de twaalfde graad gevolgd dient te worden te Sawa, een trainingsplek (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). **Gevraagd waar Sawa is**, antwoordde u het evenwel niet te weten. **Gevraagd hoe de school te Sawa, waar men 12e graad doet, heet**, antwoordde u het **niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). **Gevraagd - in een poging te peilen in hoeverre u echt weet waarover u aan het spreken was – waarvan ‘Sawa’ de naam is, en bij wijze van voorbeeld gevraagd of het de naam betreft van een dorp, een berg, een kamp, een rivier, een dam, of een school in Asmara**, antwoordde u niet te weten van waar die naam komt. **Gevraagd of u ongeveer weet waar in Eritrea Sawa zou zijn**, antwoordde u het niet te weten. **Opnieuw dient vastgesteld dat uw ‘kennis’ betreffende Eritrea, in deze betreffende het militaire trainingskamp Sawa, selectief en oppervlakkig is, en voorkomt als ingestudeerd.**

Gevraagd welke kleur de nummerplaten van publieke bussen in Eritrea hebben, antwoordde u het **niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 33). **Gevraagd hoe de nummerplaat van een privé-wagen in Eritrea eruit ziet**, antwoordde u het eveneens **niet meer te weten**. **Gevraagd naar de nummerplaten van taxi's**, antwoordde u dan weer dat deze geel zijn. **Het dient echter vastgesteld, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat nummerplaten van taxi's in Eritrea niet geel zijn. Dat u voor het overige geen enkele nummerplaat weet te beschrijven, doet verder afbreuk aan de hierboven reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst.

Voorts dient ook opgemerkt dat uw verklaringen wat betreft uw arrestatie te Egypte in het jaar 2012 en repatriëring naar Ethiopië, alsook wat betreft uw arrestatie in het jaar 2014 te Khartoum, niet geloofwaardig worden bevonden. U verklaarde dat u werd vastgehouden door mensensmokkelaars in de Sinai-woestijn, en u na uw vrijlating werd gearresteerd door de Egyptische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 36). U verklaarde dat u werd opgesloten, en na 6 maanden per vliegtuig naar Ethiopië werd teruggebracht. U verklaarde dat u op de Ethiopische ambassade vertelde dat u als Eritrese in het vluchtelingenkamp Mai Ainy verbleven had, en u daarom naar Ethiopië mocht terugkeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 37). **Gevraagd welk document u daar dan kreeg, bij de Ethiopische ambassade**, verklaarde u dat u een document kreeg waarop vermeld stond dat u in het vluchtelingenkamp verbleef, en het u toegestaan was terug te keren. **Gevraagd waar dat document op heden is**, verklaarde u evenwel dat u het kwijt bent. U geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het interview op DVZ sprak over een reispaspoort (zie ‘Verklaring DVZ’, punt 40, p. 12), waarmee u naar Ethiopië terugkeerde, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat het enkel een bevestiging betrof, dat u Eritrese was. **Het dient evenwel opgemerkt dat uw summiere en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent niet weten te overtuigen. Voorts wordt het uiterst opmerkelijk bevonden dat u betreffende de door u geopperde arrestatie te Egypte, en terugkeer, per vliegtuig, naar Ethiopië, geen enkel document weet voor te leggen. Het is immers niet onredelijk te verwachten - van iemand die, in een vreemd land, stappen diende te ondernemen bij de ambassade van het land waar ze in een vluchtelingenkamp verbleven had, om er de benodigde documenten te bekomen om naar dit land per vliegtuig te kunnen terugkeren – dat u hieromtrent toch enig document ter ondersteuning zou weten voor te leggen.** U verklaarde voorts, nadat u een tweede keer Ethiopië verliet in maart 2014, dat u naar Soedan reisde maar gearresteerd werd te Khartoem, daar u er niet beschikte over verblijfspapieren (zie gehoorverslag CGVS, p. 39). U verklaarde verder dat u naar een kamp gestuurd werd nadat u uit de gevangenis vrijgelaten werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 40). **Gevraagd naar welk kamp u dan werd gestuurd**, antwoordde u Shagarab. **Gevraagd waar in Soedan dat kamp gelegen is**, antwoordde u – nogmaals - **het niet te weten**, en voegde u eraan toe dat u er slechts drie dagen verbleef. **Gevraagd of dat kamp ver was van Khartoem, dan wel Omdurman**, antwoordde u **dat het vlakbij Khartoem is**. U geconfronteerd met de vaststelling dat het door u genoemde vluchtelingenkamp aan de Soedanees-Eritrese grens gelegen is, antwoordde u bevestigend. **U herinnerd aan uw verklaring dat dat kamp ‘vlakbij Khartoem’ is**, antwoordde u **ontkennend, en verklaarde u dat u dat zei dat het vlakbij Omdurman was**. **Gevraagd of Omdurman en Khartoum ver uiteen liggen**, antwoordde u dat dat meevalt, het niet zo ver is, maar u het niet meer precies weet hoe ver. U erop gewezen dat de steden Khartoum en Omdurman in de praktijk

samengesmolten zijn tot 1 grote stad die ver gelegen is van het kamp Shagarab, en gevraagd hoe het dan kan dat u meent dat het kamp Shagarab vlakbij Khartoem is, antwoordde u dat u zei dat het kamp vlakbij Omdurman is. U gewezen op de vaststelling dat u dit niet zo zei, en u nogmaals gewezen op de vaststelling dat Omdurman en Khartoum steden betreffen die in de praktijk samengesmolten zijn tot één stad, verklaarde u dan weer – een zoveelste keer uw verklaringen aanpassend aan de informatie waarmee u werd geconfronteerd – dat u bedoelde dat Omdurman dicht bij Khartoem is [hetgeen helemaal niet blijkt uit uw verklaringen zoals deze te lezen zijn in het gehoorverslag]. **Deze verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde reisweg, vanuit Ethiopië, door Soedan naar Libië. Immers, dat u verklaarde dat het vluchtelingenkamp Shagarab 'vlakbij Khartoem' gelegen is, wijst er enkel op dat u geenszins verbleven heeft in dit vluchtelingenkamp, en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielrelaas.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde Eritrese afkomst en nationaliteit, en derhalve evenmin aan de door u geopperde illegale vlucht uit Eritrea, en daaropvolgend verblijf in een vluchtelingenkamp te Ethiopië.

Het feit dat u uw verklaringen in de taal Tigrinya heeft afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Eritrese nationaliteit, omdat Tigrinya niet alleen in Eritrea wordt gesproken – waar er zo'n 2,5 miljoen Tigrinyasprekers zijn (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), maar eveneens in een aanzienlijk deel van Ethiopië – waar er zo'n 4,3 miljoen Tigrinya-sprekers zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde, originele, Eritrese identiteitskaart, dient het volgende vastgesteld. Vooreerst dient vastgesteld dat – zo blijkt duidelijk aan de door u neergelegde originele identiteitskaart – deze kaart er gloednieuw uitziet, hoewel u verklaarde ze reeds te hebben aangevraagd in het jaar 2010. Voorts dient opgemerkt dat er twijfels bestaan bij uw bewering dat u de persoon bent die op deze kaart staat afgebeeld. Immers, de persoon wiens foto op de door u neergelegde identiteitskaart voorkomt, heeft een andere huidskleur, een andere gezichtsvorm, en een ander haartype. U geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u enkel dat de vluchtroute u geen goed gedaan heeft, en dat daardoor komt. U gewezen op de vaststelling dat het dan wel te begrijpen valt dat u psychologisch heeft geleden onder de omstandigheden waarin u leefde, maar het afleggen van een zware route toch niet de vorm van het gezicht, de huidskleur en het haartype verandert, antwoordde u dat dat wel zo is. Het dient vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze verklaringen, temeer daar u deze foto zou hebben laten nemen in januari 2010 – wanneer u naar uw dorp terugkeerde om een identiteitskaart aan te vragen – hoewel u er erg anders uitziet op de foto die voorkomt op het door u neergelegd huwelijkscertificaat – dat afgeleverd werd bij uw huwelijk in februari 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 28), slechts een jaar later. Er blijven dan ook twijfels bestaan bij uw verklaring dat de originele Eritrese identiteitskaart die u voorlegde, uw identiteitskaart zou betreffen. Hoedanook dient vastgesteld, zo blijkt ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat Eritrese identiteitskaarten makkelijk te vervalsen zijn, de informatie die erop vermeld werd een lage betrouwbaarheid heeft, makkelijk te manipuleren zijn, en er zelfs een zwarte markt zou bestaan voor Eritrese identiteitskaarten, in vluchtelingengemeenschappen in het buitenland. Een Eritrese identiteitskaart aan sich is dus geen bewijs voor uw geopperde Eritrese nationaliteit. Wat betreft de door u neergelegde huwelijksakte, waarop vermeld staat dat u Eritrese zou zijn, dient het volgende vastgesteld. Vooreerst dient opgemerkt dat dit document geenszins een bewijs is van de door u voorgehouden identiteit en nationaliteit. Voorts dient opgemerkt dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief), blijkt dat corruptie wijdverspreid is in Ethiopië, zowel binnen de publieke, als binnen de private sector. De huwelijksakte die u voorlegt, is dus geen bewijs van uw identiteit en nationaliteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggestuurd naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht kan worden aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster zet in haar verzoekschrift van 21 mei 2015 recht *"dat de oproeping om naar het leger te gaan haar niet werd gestuurd vooraleer ze naar Asmara vertrok voor de eerste keer, maar pas nadat ze haar identiteitskaart heeft bekomen"*.

Verzoekster merkt op *"dat de gebeurtenissen waarover zij verslag moet doen, meer dan 5 jaar,- tot 7 jaar achter haar liggen en dat zij inmiddels zéér moeilijke zaken heeft meegemaakt"*, waardoor zij problemen heeft *"om zich alles nog precies te herinneren"*. Zij geeft aan dat zij van bij het begin van het gehoor zenuwachtig was toen zij merkte dat dat er bijzonder gedetailleerde vragen werden gesteld over die periode waar zij het antwoord niet meer op kende, en dat dit ook het verdere gehoor beïnvloedde.

Volgens haar is het uiteraard *"zo dat verzoekster als "hulpje" niet betrokken werd bij het dagelijks leven in Asmara, waar zij zich uitsluitende binnenshuis bezighield met de kinderen, -die trouwens met zes waren en niet met drie; maar omdat ze niet meer precies de namen wist, beperkte ze de kinderen tot drie tijdens het gehoor bij het CGVS" (sic)*. Zij acht het, *"gelet op haar situatie en haar positie"*, niet verwonderlijk *"dat zij niet buitenshuis kwam en dat zij ook bitter weinig inzicht had in het reilen en zeilen in de stad, of nog de stad als dusdanig"*. Volgens haar is het *"niet zo ongewoon in de gegeven omstandigheden dat een jong meisje, alleen, verkiest om binnenshuis te blijven in plaats van uit te gaan om de stad te verkennen dan wel informatie in te winnen omtrent het maatschappelijk leven in die stad"*.

Verzoekster herhaalt dat zij behoorlijk in de war was gedurende het gehoor, *"maar houdt zij eraan te bevestigen dat zij inderdaad in de eerste maand van 2010 Asmara voor de eerste keer verliet om haar identiteitskaart te laten aanmaken en dat zij in diezelfde maand reeds terugkeerde naar Asmara; dat zij pas in de negende maand van 2010 Asmara dan opnieuw verliet"*.

Verzoekster herhaalt dat zij haar verklaringen wenst aan te passen *"omdat zij immers de eigenlijke convocatie om bij het leger te gaan niet ontving, vooraleer zij voor het eerst naar Asmara vertrok maar dat deze slechts werd gegeven, nadat zij haar identiteitskaart was gaan afhalen"*. Zij bevestigt dat zij ongeveer 2 jaren in Asmara heeft gewerkt *"waarbij zij zich steeds binnenshuis ophield, omdat zij in elk geval bang was voor confrontaties met de autoriteiten en ook andere gevaren die zij eventueel buitenshuis zou kunnen lopen"*. Zij legt uit dat de toestand omstreeks begin 2010 echter relatief rustig was en dat zij intussen meerderjarig was en een identiteitskaart moest hebben, waardoor zij toch de nodige stappen durfde te zetten om deze identiteitskaart te gaan aanvragen.

Verzoekster merkt op *"dat zij wel degelijk enkele feesten heeft opgenoemd, of dit nu officiële dan wel effectieve feesten betreft; hoe dan ook is het zo dat zijzelf daaraan weinig of niet heeft deelgenomen, zodat het niet noodzakelijk is dat zij hierover alle details zou kennen, temeer daar zij haar land reeds op zeer jonge leeftijd heeft verlaten"*.

Verzoekster bevestigt haar afkomst uit Eritrea *"maar was zoals gezegd nogal zenuwachtig tijdens het gehoor en kon zich bepaalde zaken niet helder herinneren; omdat het beter was om aan te geven dat zij iets niet wist, in plaats van iets fout te antwoorden, gaf zij nogal snel aan dat zij het niet (meer) wist; het feit dat zij een aantal details nog wel wist, dient daarom niet zozeer te wijzen op het ingestudeerd karakter van die kennis, maar kan inderdaad ook positief geïnterpreteerd worden, temeer daar het toch gaat om zéér precieze zaken; bovendien kon verzoekster ook over andere onderwerpen, zoals bvb de oorlog en de impact op haar woonplaats concrete herinneringen ophalen; het is dus niet aan de orde om alleen maar de elementen waarover zij onwetend was of die zij zich niet meer voor de geest kon halen op te halen om de geloofwaardigheid te beoordelen."*. Dat zij weinig afwist van het trainingskamp, waar zij nooit zelf is geweest, vindt zij *"niet zo verbazingwekkend als de bestreden beslissing het wil laten voorkomen"*.

De vragen over de publieke bussen en nummerplaten in Eritrea acht zij *"totaal niet pertinent om de geloofwaardigheid van verzoekster, die trouwens zelf nooit een auto heeft gehad, te toetsen; dergelijke informatie slaat men niet zomaar op wegens totaal geen verband met de dagelijkse ervaringen."*

Verzoekster bevestigt haar vluchtroute en benadrukt *“haar zéér moeizame route naar Europa”*. Het spreekt volgens verzoekster voor zich *“dat al deze gebeurtenissen bijzonder traumatiserend zijn geweest voor verzoekster, die deze liefst wil verdringen en die er zo weinig mogelijk wil aan herinnerd worden. De confrontatie met al deze onderdelen van haar vluchtverhaal was wellicht te heftig en verzoekster verwachtte zich niet aan zoveel vragen; daarom kon zij in eerste instantie ook weer geen accurate en precieze antwoorden geven en diende zij die bij te stellen naargelang zij ervoer dat deze door de ondervrager als zeer belangrijk werden aangegeven.”*.

Ten slotte merkt verzoekster op dat zij *“haar originele identiteitskaart heeft neergelegd; zij bevestigt dat dit haar identiteitskaart heeft en niet die van iemand anders zoals de bestreden beslissing lijkt te suggereren, zonder daarvoor echter objectieve elementen te kunnen aanvoeren, laat staan een authenticiteitsonderzoek.”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing *“te hervormen, minstens te stellen dat haar problemen aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus” (sic)*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt aangezien zij manifest onwetend is en incoherente verklaringen aflegde over (i) het gezin waarbij zij een tweetal jaren inwoonde en werkte in Asmara; (ii) de buurt waar zij jarenlang te Asmara zou hebben verbleven; (iii) wanneer zij naar haar dorp Adi Embarek zou zijn teruggekeerd; (iv) publieke feestdagen te Eritrea; (v) haar schoolloopbaan en het schoolsysteem in Eritrea; (vi) de gebruikte nummerplaten in Eritrea.

2.4. Zo bleek verzoekster niet te weten waar de winkel was van het gezin bij wie zij een tweetal jaar inwoonde (gehoor, p. 5), welke leeftijd de kinderen hadden voor wie zij diende te zorgen, wat de familienaam van deze personen was (gehoor, p. 7), waar in Asmara de wijk Tiravolo gelegen is (gehoor, p. 7), welke wijken er rond de wijk Tiravolo gelegen zijn (gehoor, p. 9), in welke straat zij woonde, noch of er nog andere gebouwen in de omgeving waren. Verzoekster verklaarde eigenlijk niks te weten over

de wijk te Asmara waar zij verschillende jaren gewoond en gewerkt zou hebben (gehoor, p. 14). Gevraagd of de kinderen waarvoor zij moest zorgen naar school gingen, antwoordde zij bevestigend en verklaarde zij dat het meisje in graad 6 schoolliep, dat de jongens in respectievelijk graad 4 en 5 schoolliepen (gehoor, p. 6) en dat ze allen naar de school 'Keyh Bahri' gingen. Verzoekster kon echter niet aangeven waar deze school zich bevindt in Asmara en uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat de school 'Keyh Bahri' te Asmara een secundaire school betreft en - in tegenstelling tot verzoeksters verklaringen - aldus enkel graden 9 tot en met 12 het secundair niveau omvat. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster *"als 'hulpje' niet betrokken werd bij het dagelijks leven in Asmara"* en dat zij *"gelet op haar situatie en haar positie"* niet buitenshuis kwam en *"ook bitter weinig inzicht had in het reilen en zeilen in de stad, of nog de stad als dusdanig"*, kan deze frappante onwetendheden geenszins verklaren. Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij *"zich uitsluitende binnenshuis bezighield met de kinderen, -die trouwens met zes waren en niet met drie; maar omdat ze niet meer precies de namen wist, beperkte ze de kinderen tot drie tijdens het gehoor bij het CGVS"* merkt de Raad op dat dit haar gebrek aan kennis omtrent deze kinderen slechts verder ondergraaft. Dat zij gedurende jaren *"uitsluitend"* verantwoordelijk was voor de verzorging van de kinderen, maar niet kon aangeven met hoeveel en van welke leeftijden deze kinderen waren, blijktens het verzoekschrift zelfs hun namen niet meer kan herinneren, niet wist waar hun school gelegen was en bovendien verklaarde dat alle kinderen naar dezelfde school gingen, wat niet mogelijk blijkt gelet op de informatie in het administratief dossier, ondermijnt haar algehele geloofwaardigheid. Verder verklaarde verzoekster dat zij bij haar aankomst te Asmara naar de kerk 'Enda Mariam' ging waar zij de man ontmoette die haar het werk bij de familie te Asmara bezorgde. Verzoekster bleek echter onwetend over waar in Asmara deze kerk 'Enda Mariam' zich bevindt, welke bussen van het busstation te Asmara naar deze kerk uitrijden en over hoe de man heette die haar het werk bij de familie te Asmara bezorgde. De stelling in het verzoekschrift dat het niet zo ongewoon is *"in de gegeven omstandigheden dat een jong meisje, alleen, verkiest om binnenshuis te blijven in plaats van uit te gaan om de stad te verkennen dan wel informatie in te winnen omtrent het maatschappelijk leven in die stad"*, strookt dan weer niet met de vaststellingen dat verzoekster in 2008 alleen de bus vanuit Senafe naar Asmara wist te nemen, alwaar zij opnieuw een bus nam naar de kerk 'Enda Mariam' en er diezelfde dag werk vond, dat zij in januari 2010 per bus naar Senafe terugkeerde en nadien te voet naar haar dorp ging en dat zij ook in september 2010 Asmara verliet om naar haar dorp terug te keren en voorts de kinderen naar school deed.

Verzoekster kon voorts niet aangeven welke kleur de nummerplaten van publieke bussen in Eritrea hebben (gehoor, p. 33) of hoe de nummerplaat van een privé-wagen in Eritrea eruit ziet. Ten slotte beweerde zij verkeerdelijk dat de nummerplaten van taxi's geel zijn. De stelling in het verzoekschrift dat de vragen over de publieke bussen en nummerplaten in Eritrea *"totaal niet pertinent (zijn) om de geloofwaardigheid van verzoekster, die trouwens zelf nooit een auto heeft gehad, te toetsen; dergelijke informatie slaat men niet zomaar op wegens totaal geen verband met de dagelijkse ervaringen."* is niet dienstig, daar verzoekster tot in 2008 in Adi Embarek woonde en aldaar naar school ging, alsook ten tijde van haar verblijf te Asmara meermaals de bus heeft genomen, waardoor zij zich aldus wel degelijk in het verkeer begeven heeft en zij de kleuren van de nummerplaten door middel van *"dagelijkse ervaringen"* logischerwijze opgemerkt zou hebben.

Ten slotte bleek verzoekster onaannemelijk onwetend over feestdagen in Eritrea. Gevraagd welke publieke feestdagen te Eritrea zij kent, antwoordde zij 'Festival' (vertaling van het Tigrinya-woord 'Expo'), Bevrijdingsdag, martelarendag en 'Fenkil' (gehoor, p. 17). Zij kon echter niet aangeven wat de feestdag 'festival' is (gehoor, p. 17), noch waar in Asmara deze feestdag wordt gevierd. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat er geen publieke feestdag bestaat in Eritrea met de naam 'Festival' ofte 'Expo', in de taal Tigrinya. Verzoekster kon evenmin duiden wat de feestdag 'Fenkil' is (gehoor, p. 21) of wanneer die feestdag plaatsvindt. Gevraagd wanneer de martelarendag wordt gevierd in Eritrea, antwoordde zij aanvankelijk op 20 ginbot (gehoor, p. 18), maar later gevraagd of de martelarendag dan maar 4 dagen voorafgaand aan het bevrijdingsfeest wordt gevierd, wijzigde zij haar verklaringen en meende zij dat martelarendag wordt gevierd op 20 sene (gehoor, p. 21). Zij kon voorts niet aangeven wat er precies wordt gevierd op martelarendag. Ook over haar eigen schoolloop te Eritrea bleek verzoekster onwetend. Zij kon niet aangeven of graden 6 tot 8 nog steeds behoren tot het niveau lager onderwijs, dan wel of dat reeds een ander schoolniveau betreft, noch of zij de lagere school al dan niet beëindigde, noch hoe het schoolniveau wordt genoemd dat graden 9, 10 en 11 bevat, terwijl zij wél kon aangeven wie de directeur van haar school, haar leraar Engels en haar leraar wiskunde was, alsook hoe de voornaam van de administrator van haar dorp was (gehoor, p. 12 en 24). Verzoekster verklaarde dat de twaalfde graad gevolgd diende te worden te Sawa, een trainingsplek (gehoor, p. 23), maar zij wist niet waar Sawa is, hoe de school te Sawa heet (gehoor, p. 24), waarvan 'Sawa' de naam is, noch ongeveer waar in Eritrea Sawa zou zijn. Dat zij weinig afwist van het trainingskamp omdat zij er nooit zelf is geweest, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan haar gehele onwetendheid geenszins verschonen.

2.5. In het verzoekschrift wordt opgemerkt *“dat zij wel degelijk enkele feesten heeft opgenoemd, of dit nu officiële dan wel effectieve feesten betreft; hoe dan ook is het zo dat zijzelf daaraan weinig of niet heeft deelgenomen, zodat het niet noodzakelijk is dat zij hierover alle details zou kennen, temeer daar zij haar land reeds op zeer jonge leeftijd heeft verlaten”*, dat zij van bij het begin van het gehoor zenuwachtig was toen zij merkte dat dat er bijzonder gedetailleerde vragen werden gesteld over die periode waar zij het antwoord niet meer op kende en dat zij *“nogal zenuwachtig (was) tijdens het gehoor en kon zich bepaalde zaken niet helder herinneren; omdat het beter was om aan te geven dat zij iets niet wist, in plaats van iets fout te antwoorden, gaf zij nogal snel aan dat zij het niet (meer) wist; het feit dat zij een aantal details nog wel wist, dient daarom niet zozeer te wijzen op het ingestudeerd karakter van die kennis, maar kan inderdaad ook positief geïnterpreteerd worden, temeer daar het toch gaat om zéér precieze zaken; bovendien kon verzoekster ook over andere onderwerpen, zoals bvb de oorlog en de impact op haar woonplaats concrete herinneringen ophalen; het is dus niet aan de orde om alleen maar de elementen waarover zij onwetend was of die zij zich niet meer voor de geest kon halen op te halen om de geloofwaardigheid te beoordelen.”*. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening heeft gebracht in het licht van het geheel van de motieven. Het is echter niet ernstig dat verzoekster, die reeds 19 jaar was toen zij haar land zou hebben verlaten, in het licht van de bij het administratief dossier gevoegde informatie dermate weinig bekend is met haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld. De stelling in het verzoekschrift dat *“de gebeurtenissen waarover zij verslag moet doen, meer dan 5 jaar, - tot 7 jaar achter haar liggen en dat zij inmiddels zéér moeilijke zaken heeft meegemaakt”* waardoor zij problemen heeft *“om zich alles nog precies te herinneren”*, kan haar onwetendheid niet verschonen. Elke asielzoeker staat in zekere mate onder psychische druk, maar de aangehaalde gebeurtenissen zijn dermate ingrijpend en fundamenteel en de bevraagde kennis over Eritrea is dermate elementair dat verzoekster, ondanks de beweerde traumatische ervaringen en de verstreken tijd, bij machte had moeten zijn coherente en correcte verklaringen af te leggen over feiten die ze zelf aanbrengt. Uit niets blijkt dat verzoekster door voornoemde elementen niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar aangehaalde trauma's en omstandigheden van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Bovendien dient te worden benadrukt dat geenszins van verzoekster een bijzonder gedetailleerde kennis over alle aspecten van Eritrea wordt verwacht, maar wel dat haar kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met verzoeksters profiel en dat zij haar eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving - zoals haar schoolloopbaan en haar tweearig verblijf en werk in Asmara - op geloofwaardige wijze kan toelichten. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeksters kennis over Eritrea enerzijds frappant onwetend en foutief is en anderzijds theoretisch en ingestudeerd is.

2.6. Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat zij, na haar dorp Adi Embarek te zijn ontvlucht en twee jaar in Asmara te hebben ondergedoken, tweemaal naar Adi Embarek terugkeerde. In het jaar 2010 ging zij per bus naar Senafe en nadien te voet naar haar dorp, omdat zij haar familie wou zien en om een nationale identiteitskaart aan te vragen bij het kantoor van de lokale administratie van het dorp Adi Embarek (gehoor, p. 9). In september 2010 verliet zij Asmara opnieuw om naar haar dorp terug te keren, opdat zij haar familie kon zien en er het feest 'Awde Amet' kon vieren. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige en wijzigende verklaringen aflegde betreffende de maanden waarin zij haar identiteitskaart liet maken en nadien naar Asmara terugkeerde, acht de Raad het geheel onaannemelijk dat verzoekster enerzijds beweert haar dorp te zijn ontvlucht omdat zij werd opgeroepen om naar het trainingskamp te Wia te gaan en zich vervolgens twee jaar verscholen heeft in Asmara alwaar zij volgens haar eigen verklaringen niet eens een voet buitenshuis durfde te zetten, maar anderzijds dan wel uit eigen beweging naar haar dorp terugkeerde om er een identiteitskaart te gaan aanvragen, omdat *“iedereen een identiteitskaart moet hebben op de leeftijd van 18 jaar en zij er ook een wilde”*, temeer daar verzoekster zelf bevestigde dat zij de identiteitskaart ging aanvragen bij dezelfde lokale administratie die haar in 2008 had geconvoceerd en waarvoor zij is gaan onderduiken te Asmara. Waar in het verzoekschrift thans beweerd wordt *“dat de oproeping om naar het leger te gaan haar niet werd gestuurd vooraleer ze naar Asmara vertrok voor de eerste keer, maar pas nadat ze haar identiteitskaart heeft bekommen”* en *“dat zij immers de eigenlijke convocatie om bij het leger te gaan niet ontving, vooraleer zij voor het eerst naar Asmara vertrok maar dat deze slechts werd gegeven, nadat zij haar identiteitskaart was gaan afhalen”*, stelt de Raad vast dat deze versie van de feiten geenszins strookt met verzoeksters ondubbelzinnige verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoekster *“Ik was met school gestopt, er waren razzia's, ik had een convocatie gekregen, ik nam daarom de bus naar Asmara”* (gehoor, p. 5), gevraagd *“U zei dat, voordat u Adi Embarek verliet, u eren brief ontving. Waarover ging dat?”* antwoordde zij *“Dat ik naar Wia moest”* (gehoor, p. 12) en nogmaals gevraagd of zij die oproepingsbrief reeds in 2008 ontving, antwoordde zij bevestigend (gehoor, p. 12).

Gelet op de gestelde vragen tijdens het gehoor heeft verzoekster meerdere verschillende kansen gehad om de chronologie van de feiten recht te zetten, wat zij telkens heeft nagelaten. De laattijdige "rechtzetting" in het verzoekschrift, zonder enige uitleg te geven voor haar afwijkende verklaringen op het Commissariaat-generaal betreft dan ook een loutere *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen en die derhalve niet wordt aangenomen. De Raad ziet overigens hoe dan ook niet in waarom verzoekster haar dorp Adi Embarek in 2008 plots zou ontvluchten en zich vervolgens jarenlang in Asmara zou verschuilen alwaar zij *"gelet op haar situatie en haar positie"* niet buitenshuis durfde komen, indien zij in 2008 te Adi Embarek niet zou zijn opgeroepen om naar het trainingskamp te Wia te gaan.

2.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verblijf in Eritrea en dus evenmin aan de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten die zich in Eritrea zouden hebben afgespeeld. In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster *"haar zéér moeizame route naar Europa"*. Het spreekt volgens verzoekster voor zich *"dat al deze gebeurtenissen bijzonder traumatiserend zijn geweest voor verzoekster, die deze liefst wil verdringen en die er zo weinig mogelijk wil aan herinnerd worden. De confrontatie met al deze onderdelen van haar vluchtverhaal was wellicht te heftig en verzoekster verwachtte zich niet aan zoveel vragen; daarom kon zij in eerste instantie ook weer geen accurate en precieze antwoorden geven en diende zij die bij te stellen naargelang zij ervoer dat deze door de ondervrager als zeer belangrijk werden aangegeven."* De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeksters verklaringen over haar arrestatie te Egypte in 2012, over de repatriëring naar Ethiopië en over de arrestatie in 2014 in Khartoem geenszins coherent zijn. Dit klemt te meer nu verzoekster onaannemelijk onwetend bleek over het kamp te Soedan waarnaar zij gestuurd werd. Zij wist niet welk kamp het betrof en legde foutieve verklaringen af over de lokalisatie van het kamp. Deze incoherente verklaringen en onwetendheden kunnen niet verschoond worden door haar beweerde *"zéér moeizame route naar Europa"*, daar van een asielzoeker kan verwacht worden dat zij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

2.8. Ten slotte verklaarde verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij bij de repatriëring naar Ethiopië over een reispaspoort beschikte, terwijl zij op het Commissariaat-generaal sprak over een document waarop vermeld stond dat zij in een vluchtelingenkamp verbleef en dat het haar toegestaan was om terug te keren. Ter zitting had verzoekster het dan weer over *"een document met alle namen erop van UNHCR"*. Hoe dan ook legt verzoekster geen enkel document voor betreffende de beweerde arrestatie in Egypte en de terugkeer per vliegtuig naar Ethiopië. Verzoekster kon ter terechtzitting evenmin verklaren waarom Ethiopië vreemdelingen/niet-burgers zou terugnemen uit Egypte, zodat hieruit ernstige indicaties inzake verzoeksters Ethiopische nationaliteit kan blijken.

2.9. Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat verzoekster *"haar originele identiteitskaart heeft neergelegd; zij bevestigt dat dit haar identiteitskaart heeft en niet die van iemand anders zoals de bestreden beslissing lijkt te suggereren, zonder daarvoor echter objectieve elementen te kunnen aanvoeren, laat staan een authenticiteitsonderzoek."*, merkt de Raad op dat verzoekster er ten onrechte van uit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. *In casu* blijkt dat de voorgelegde identiteitskaart er gloednieuw uitziet, hoewel verzoekster verklaarde de kaart reeds te hebben aangevraagd in het jaar 2010, dat de persoon wiens foto op deze identiteitskaart voorkomt een andere huidskleur, een andere gezichtsvorm, en een ander haartype heeft dan verzoekster en dat deze persoon er ook anders uitziet dan op de foto die voorkomt op het neergelegde huwelijkscertificaat dat slechts een jaar later zou zijn uitgereikt. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat Eritrese identiteitskaarten makkelijk te vervalsen zijn, dat de informatie die erop vermeld werd een lage betrouwbaarheid heeft en makkelijk te manipuleren is en dat er zelfs een zwarte markt zou bestaan voor Eritrese identiteitskaarten in vluchtelingengemeenschappen in het buitenland. Er wordt bijgevolg geen bewijswaarde gehecht aan de voorgelegde identiteitskaart.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea en enkel kan vastgesteld worden dat Ethiopische autoriteiten aanvaardden dat ze naar Ethiopië gerepatrieerd werd.

2.12. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonde, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

Besluit

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK